

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρουνται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἀπαθι τοῖς κ. κ.
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10-12 π. μ.

Πᾶσα προκτῆσις ἐπὶ
τῆς ἀποστολῆς τοῦ φυλλοῦ
γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς
ὀκτώ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κ. ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπό-
γραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν
διχομῆν τῆς ἀποστελλούσης
δὲν εἶναι δεκτά — Πᾶσα ἀγ-
γελία ἀφ' ὧσα εἰς τὰς Κυ-
ρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυν-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματῶσιν 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Κατὰ τῆς ἐργαζομένης γυναίκος. — Ἀπὸ τὸ ταξιδί μου. Ἡ Ἐκ-
θεσις Β'. Ἡ μαρκησία Ὀγιάμα. Β'. (ὑπὸ κ. Cecile Debrenil). —
Χωρὶς ὄνομα. — Ἀπὸ τὴν ζωὴν τῶν παιδιῶν (κατὰ μετάρρ. δος Εἰ-
ρήνης Νικολαΐδου). — Ἀλληλογραφία. Συνταγή — Εἰδοποιήσεις. —
Ἐπιφυλλίς: συζυγικά καυγαδάκια (μεταρρ.δος Εἰρήνης Νικολαΐδου).

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Νέα καὶ πάλιν διοργανώθη σταχυοφορὰ κατὰ τῶν ἐρ-
γαζομένων γυναικῶν, ἡ ὁποία χωρὶς νὰ εἶναι διεθνῆς καὶ
παγκόσμιος, ἔτυχεν ὅμως προθύμου ἐπιδοκιμασίας ἀπὸ πολ-
λοῦς ἀντιπροσώπους τοῦ ἰσχυροῦ φύλου.

Ἡ Ἑλλὰς δὲν ὑστέρητεν εἰς τοῦτο, ἂν κρίνωμεν ἀπὸ
τὴν προθυμίαν, μεθ' ἧς τὸ Νέον Ἄστυ καὶ ἄλλαι συνάδελ-
φοὶ μετέφεραν εἰς τὰς στήλας τῶν ἀρθρῶν ἀποδοκιμάζοντα
τὴν ἐργαζομένην ἔγγαμον γυναῖκα. Οἱ Ἄγγλοι ἐργάται,
λέγει τὸ ἐν λόγῳ ἄρθρον, διεμαρτυρήθησαν ἐν σώματι κατὰ
τῶν ἐργαζομένων γυναικῶν, ὁ μετὰ τῶν ὁποίων συναγωνι-
σμός ρίπτει τοὺς ἄνδρας ἀνὰ ἑκατοντάδας εἰς τοὺς δρόμους.

Ἡ ἀρθρογράφος, — διότι πᾶν-οτε οἱ χειρότεροι ἐχθροὶ τῶν
γυναικῶν εἶναι γυναῖκες — ἀφοῦ ἀναπτύσσει ὅλας τὰς γνω-
στάς θεωρίας περὶ τῶν καθηκόντων τῆς γυναίκος, ὡς μη-
τρὸς καὶ συζύγου, ἐπιτίθεται κατ' ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι ἀφῆ-
νουν τὰ σπῆτιά των διὰ νὰ ζητήσουν ἐργασίαν ἀνὰ τὰ ἐρ-
γοστάσια καὶ τὰ δημόσια καταστήματα.

Τὴν κυρίαν αὐτὴν φαντάζομαι ἢ πλουσίαν σύζυγον κανε-
νὴς εὐγενοῦς ἢ γεροντοκόρη δημοσιογράφουσαν καὶ πληρονο-
μένην μετὰ τὴν γραμμὴν διὰ νὰ δημοσιεύῃ τὰς διαφόρους οὐ-
τοπίας τῆς. Διότι οὐτοπία εἶναι βεβαίως ὁ ἰσχυρισμός ὅτι

σύζυγος καὶ μητέρα οἰκογενείας εἶναι δυνατόν νὰ ἀφήνῃ
ἀπλῶς χάριν πολυτελείας τὰς οἰκιακὰς τῆς ἐργασίας καὶ
τὰς μητρικὰς τῆς φροντίδας, χωρὶς ἄλλην ἀνάγκην, διὰ
νὰ ζητῇ ἐργασίαν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐξαντλητικὴν.
ἐκτὸς τοῦ οἴκου. Ὁ ἄνδρας, λέγει, προωρίσθη ἀπὸ τὴν
φύσιν διὰ νὰ εἰσφέρῃ τὰ πρὸς συντήρησιν τῆς οἰκογενείας
καὶ ἡ γυναῖκα διὰ νὰ ἐργάζεται εἰς τὸ σπῆτι καὶ νὰ κάμνει
φαιδρᾶν καὶ εὐχάριστον τὴν ζωὴν τῶν ἰδικῶν τῆς.

Ἄλλ' ἐὰν ὁ ἄνδρας κερδίῃ δύο φράγκα τὴν ἡμέραν καὶ
ἡ οἰκογένεια ἀποτελεῖται ἀπὸ ὀκτὼ καὶ δέκα ἀτομα, ὡς
συνήθως συμβαίνει εἰς τοὺς πτωχοὺς, τότε μετὰ τὰ δύο φρ.
αὐτὰ, τί θὰ πρωτοοικονομήσῃ ἡ σύζυγος; τὸ ἐνοίκιον, τὸ
ψωμί, τὸ φαγητόν, τὰ ἐνδύματα, ἢ τὰ παπούτσια, ἢ τὰ
ξύλα διὰ θέρμανσιν. Καὶ ἐὰν, ὡς συμβαίνει συχνὰ εἰς τὸ πο-
λιτισμένον Λονδίνον τῆς, ὁ σύζυγος τῆς τάξεως αὐτῆς πίνῃ
καὶ τὰ δύο αὐτὰ φράγκα εἰς οὔσκου, τότε ἡ δυστυχιμένη
γυναῖκα ποῖον νοικοκυρεῖο θὰ ἔχῃ νὰ ἐπιστατῇ καὶ ποῖαν
φαιδρότητα νὰ σκορπιζῇ εἰς τὸ βασιλεῖον αὐτὸ τῆς πείνας
καὶ τῆς ἀθλιότητος;

Ἄλλ' οἱ ἐργάται δὲν σκοτίζονται δι' αὐτὰ καὶ ζητοῦν νὰ
ἀπαγορευθῇ διὰ νόμου ἡ παροχὴ ἐργασίας εἰς τὰς γυναῖκας.
Καὶ ἡ συνηγοροῦσα ὑπὲρ τῆς ἰδέας αὐτῆς εἶναι ὡς νὰ λέγῃ:
θάνατος εἰς τὰς γυναῖκας καὶ ζωὴ εἰς τοὺς ἄνδρας.

Πρέπει δὲ νὰ σημειωθῇ ὅτι οἱ ἄνδρες δὲν εὐρίσκουν ἐργα-
σίαν, ὅχι διότι προτιμῶνται αἱ γυναῖκες, ἀλλὰ διότι ζη-
τοῦν ὑπέρογκα ἡμερομίσθια. Καὶ ζητοῦν ὑπέρογκα ἡμερο-
μίσθια, ὅχι διὰ νὰ συντηροῦν καλλίτερα τὰς οἰκογενείας των,
ἀλλὰ διὰ ἔχουν νὰ πίνουν καὶ νὰ καπνίζουσιν καὶ νὰ χαρτο-
παίζουσιν μετ' ἀνεσιν.

Ἡμεῖς εἰς τὴν Ἑλλάδα θὰ ἠμπορούσαμεν νὰ εἶμεθα ὑ-

περήφανοι, διότι ούτε άνδρας εργατάς έχομεν επαναστατούντας κατά της εργαζομένης γυναικός, ούτε γυναίκας πολλάς, εύρισκομένας εις την ανάγκην, να καταφεύγουν εις την εκτός του οίκου εργασίαν δια να εξασφαλίσουν το ψωμί της οικογενείας των.

Η έλλειψις εν τούτοις υπηρετικού προσωπικού και εν γένει χειρών γυναικείων, ζητουσών εργασίαν είναι άρα γε σύμπτωμα παρήγορον της οικονομικής καταστάσεως των λαϊκών μας τάξεων, η άπορρέει από την συνήθειαν της θυσίας πάντοτε των άνδρων της οικογενείας υπέρ των γυναικών; Έδώ δύο και τρεις άδελφοί γηράσκουν άγαμοι δια να συντηροῦν μητέρα και άδελφάς άκμαίας, αί όποιαι δέν καταδέχονται να εργασθούν, αλλά και πενήντα έτών άκόμη περιμένουν τον νυμφίον, ό όποιος θα άνοιξη πρό του γηράτος των τάς λευκάς θύρας του ύμεναίου;

Εις τάς λαϊκάς τάξεις ως και εις τάς μάλλον ανεπτυγμένας τό φαινόμενον αυτό τό τόσο συνήθες, δέν έχει άρα γε συνεπειάς πολύ πλέον δυσάρεστους από τον συνχωρισμόν των εργαζομένων άνδρων και γυναικών, και η άεργος και άνηρά γεροντοκόρη η ό έξαντλούμενος και θυσιάζων εις αυτήν την νεότητά του άνδρας δέν είναι παράγοντες κοινωνικού περιβάλλοντος νοσηροῦ, τό όποιον άραιώνει τον πληθυσμόν της χώρας και δηλητηριάζει τον ήθικόν αυτής οργανισμόν;

ΑΠΟ ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΜΟΥ

Β'.

Ζέστη, ζέστη, ζέστη! "Ολοι σκουπίζουν τα μέτωπά των και όλοι αφήνουν την Βενετίαν δια να τρέξουν εις τό Lido, τό πράσινον και άπέραντον νησί, τό όποιον λούει η μεγάλη θάλασσα και τό όποιον εύρίσκουν όλοι οι άνεμοι, όταν αφήνουν και την έλαχίστην πνοήν. "Αλλ' οι άνεμοι, τίς οίδη εις ποία βουνα παραθερίζουν τάς ημέρας αυτές! Και τό νησάκι τό χλοερόν, τό όποιον σαν Δρυάς έρωτευμένη κατοπτρίζει τά κάλλη του μέσα εις τον κρυστάλλινον καθρέπτην, όπου τό περιβάλλει, έχει μεταβληθή εις θερμόν ήφίστειον και άχνίζει από κάθε πόρον του θερμούς άτμούς και μεταδίδει την τυρινήν πνοήν του έξω εις τό ύπαιθρον και μέσα και παντού.

Τά βαποράκια καταφθίνουν κάθε δέκα λεπτά, φορτωμένα κόσμον από τάς πέντε πρωινάς ώρας έως τά μεσάνυχτα. Οι πρωϊνοί επισκέπται είναι οι ήρωες της καθημερινής βιοπάλης, είναι οι άνθρωποι της εργασίας, οι όποιοι δια να άπολύσουν την χαράν ενός θαλασσίου λουτροῦ πρέπει να κλέψουν δύο τρεις ώρας από τον πρωϊνόν ύπνον των, πρέπει να σηλωθούν εις τάς τέσσερας, να φθάσουν εις τό Lido εις τάς πέντε και να επιστρέψουν εις τάς εργασίας των εις τάς έπτά.

Εργάτιδες νεαί και εύμορφοι, με τά ξανθά των μαλλιά στεφανώνοντα προσωπίκια, τά όποια μεταφέρουν τάς ώραιάς του Βερονέζε και του Τισιανού εις τον δρόμον, με τά μάτια των τά κουρασμένα από την τυφλωτικήν εργασίαν της νταντέλας, με τά σάλια των τά μαῦρα, των όποιων η προς τά όπίσω γωνία με τά μεγάλα κρόσια σύρεται επάνω από

τό φόρεμα έως εις τον δρόμον, κορίτσια δέκα πέντε και είκοσι έτών εξορμούν εις γραμμην ανά δύο και τρεις από τά βαποράκια. Έίτε μόναι, είτε συνοδευόμεναι από φίλους των, παληκάρια νέα και ήλιοκαυμένα κάθε τύπου και κάθε ηλικίας, τρέχουν όλοι και όλοι μαζί και τραγουδοῦν και σφυρίζουν και κάμνουν θόρυβον, ως μέλισσαι αί όποιαι ξεφεύγουν από την κυφελήν των και τρέχουν να ροφήσουν τό μέλι και τό άρωμα της έλευθερίας και της ύπαιθρίου ζωής.

Η θάλασσα άγνή άκόμη και άσπιλος την ώραν αυτήν από ανθρώπινας περιπτώσεις και ρυπαρότητας, θα δροσίση τά νέα και εύμορφα σώματά των με τά ζωογόνα φιλιά της και θα ξεκουράση και αναζωογονήση τάς ψυχάς των από τάς στερήσεις και τάς στενοχωρίας της καθημερινής ζωής. Και ό έρωσ, ένας έρωσ άκμαίος και άληθινός και μεγάλος, ό όποιος πετξ γύρω των και ψιθυρίζει λόγια γλυκά και τρυφερά εις την νεότητά των, εύλογεί τους ύμεναίους, οι όποιοι κυφοροῦνται και συνάπτονται τάς ώρας αυτές της πρωϊνής έλευθερίας ζωής των.

Κάθε πρωϊ εις τάς πέντε η παρελάσις των πρό του ξενοδοχείου μας ήχοι ως θριαμβευτικόν έγερτήριον, ως άληθινή marche triomphale μιξς ζωής, η όποια είναι άλυσοδεμένη με τους σιδηρούς κρίκους έξαντλητικής και δουλικής εργασίας και η όποια κατορθώνει να συντρίβη τά δεσμά της κατά τάς δύο τρεις αυτές ώρας. Από του παραθύρου του ξενοδοχείου μας, εις τό κρεβάτι άκόμη, παραδέρνουσα προς την ζέστην της χλιαράς νυκτός, και ως κολασμένη άλλάτουσα θέσιν και στρουφογυρίζουσα κάθε στιγμήν, περιμένω να ακούσω τό σύριγμα του πρώτου βαποριοῦ, όπου θα σκορπίση εις την προκουμαίαν του Lido την εύθυμίαν και την ζωήν όλης αυτής της ώραιάς νεότητος. Είναι δι' έμε άληθινή άπόλαυσις η παρελάσις των υπό τά παράρθυρά μας και τά τραγουδάκια των τά γλυκά και περιπαθη και τά πηδήματα και αί εύφυολογίαι των.

Και νομίζω η μάλλον έχω την βεβαιότητα ότι η ιδική των άπόλαυσις η τόσον βραχεία και σύντομος είναι πολύ μεγαλύτερα από την χαράν των κοριτσιών των καλών τάξεων, τά όποια σκλαβόνει η έθιμοτυπία και τό ψεύδος της κοσμικής και κατά συνθήκην ζωής παντού και πάντοτε.

Τό μεταμεσημβρινόν Lido έχει έντελώς άλλην ύψιν. Ξένοι, ταξειδιώται, κυρίαί νεαί και ώραιαί με πολυτελή φορέματα, δανδηδες, παιδάκια με της νταντάδες των, άνθρωποι που αρχίζουν την ζωήν με ώραια όνειρα και άνθρωποι που εύρίσκονται εις τό τέλος χωρίς να χάσουν τίποτε από άπολαύσεις και από χαράν, καλλιτέχναι εμπνεόμενοι από τά κάλλη της φύσεως και άλλοι αναμένοντες την ανατολήν μιξς ημέρας δοξασμένης με την άπόκτησιν ενός βραβείου, αυτοί είναι οι συνειθισμένοι απογευματινοί επισκέπται του Lido. Αυτοί όλοι πριν να μεταβούν να περάσουν τό θέρος των εις την Έλβετίαν, η τό Τυρόλον η τάς Δολομιτικάς Άλπεις περνοῦν από την Βενετίαν, μένουν οκτώ, δέκα, ένίοτε και δέκα πέντε ημέρας εις αυτήν, χορταίνουσι τά μάτια των από ώραιότητος της φύσεως και την ψυχήν των από γοητείας της τέχνης και έπειτα φεύγουν, δια να αντικατασταθούν από άλλους.

Εις τους μεταμεσημβρινούς αυτούς επισκέπτας όλα τά έθνη αντιπροσωπεύονται εις ό,τι εκλεκτόν και εύγενές έχει τό καθέν.

Γερμανοί, Αυστριακοί, Ούγγροι έρχονται εις την πρώτην γραμμην. Έπειτα Άγγλοι και Άμερικανοί και Έλληνες, και Γάλλοι και Ρώσοι και Πολωνοί. Αί γυναίκες όλων των εθνικοτήτων ταξειδεύουν, φαίνεται, πολύ περισσότερο από τους άνδρας, μη εξαιρουμένων και των Έλληνίδων άκόμη. Μεταξύ έννεα συμπολιτών μας μεθ' ών συντηθήμεν εις τό Lido αί έπτά εύμορφα γυναίκες και οι δύο άνδρες. Αυτό είναι πολύ ένθαρρυντικόν και πολύ παρήγορον. Τίποτε δέν έξυπνα τό πνεῦμα και δέν συντελεί εις την προόδον όπου τά ταξείδια. Και αί ταξειδεύουσαι Έλληνίδες φαίνεται ότι όργουν προς την προόδον και διψοῦν να ιδοῦν νέους τόπους και να θαυμάσουν και απολαύσουν ώραια πράγματα.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΈΚΘΕΣΙΝ.

Και ακριβώς εις την μελέτην των ώραιων πραγμάτων, εις την Έκθεσιν έγένετο η συνάντησις όλων μας, χωρίς να εξαίρεθη δια τοῦτο και εις Έλλην πολитеυόμενος, ό πρώην ύπουργός των Οικονομικών κ. Γουναράκης, ό όποιος διήλθεν εκ Βενετίας συνοδεύων την νεαράν κόρην του εις την Ζυρίχην, όπου μεταβαίνει όπως σπουδάση τό εμπόριον. Μαζή έφρίψαμεν εν βλέμμα εις μίαν η δύο αιθούσας, μέχρι της εμφάνσεως του κ. Θωμοπούλου, οστις ανέλαβε να μας οδηγήση.

Ο κ. Θωμόπουλος δέν είναι μόνον καλός καλλιτέχνης. Είναι και πολύ καλός έρμηνευτής των ώραιων έργων. Με την προφοράν του την έλαφροῦς έπτανησιακήν, με λέξεις παραστατικάς, συνοδευόμενας πάντοτε και με ανάλογον χειρονομίαν, μας οδηγεί πρό των ωραιότερων εικόνων, των όποιων εξαίρει ζωηρότατα την ύπεροχήν.

Τόν ακολουθοῦμεν λοιπόν εις την κεντρικήν αιθουσαν, όπου αντιπροσωπεύονται όλα τά έθνη, ιδίως όσα δέν έχουν ιδίαις αιθούσας και όπόθεν λάμπει δια της άπουσίας της η Έλλάς. "Οχι βεβαίως διότι δέν υπάρχει ούτε εις Έλλην καλλιτέχνης, ό όποιος θα ήδύνατο να στείλη έργον του, αλλά διότι καμία αρχή ανωτέρα, εις την άρμοδιότητα της όποιαις υπάγονται αί καλαί τέχναι δέν έφρόντισε ποτε πώς να μη λείπη και η Έλλάς, η παλαιά έστία της Τέχνης από τάς σημερινάς διεθνείς εκθέσεις. Βεβαίως και έργα του Γκούζη ήμποροῦσαν να σταλοῦν και του Λύτρα και του Γικλινά και του Μποκατσιάμπη και του Ιακωβίδη.

Εις την αιθουσαν αυτήν ό,τι ιδιαιτέρως έλκυει εύθως τον επισκέπτην είναι μία ώραία αιχμάλωτος, η όποια ένθ' αί άλλοι συνάδελφοί της παίζουν και γελοῦν και την περιεργάζονται ως νεοφερομένην και πρωτόπειρον, αυτή χωρίς να κλαίη, διηγείται με τά παραπονεμένα μάτια της, κατι θαυμάσια μαῦρα μάτια κροσής, όλην την άγωνίαν και την δόνην της πονεμένης ψυχής της. Η αιχμάλωτος είναι έργον του Ίσπανού ζωγράφου Gonzalo Bilpat, ό όποιος σχεδιάζει με δύναμιν ως με δύναμιν και τελειότητα συνθέτει και χύνει ζωήν και άρμονίαν εις τό έργον του. Η σκλάβα του και όταν είχαμεν θαυμάσει αναρίθμητα άλλα ώραια έργα, έμενε πάντοτε τυπωμένη εις την φαντασίαν μας, όπως

μένει και την στιγμήν αυτήν άκόμη, ύστερον από άλλεπαλήλους επισκέψεις εις όλας τάς πινακοθήκας και εις την Διεθνή έκθεσιν του Μονάχου.

"Αλλη επίσης ώραία σύνθεσις είναι ό "Υμνος των εργατών» του Ίταλου ζωγράφου Vianelo, και η ήμέρα έορτής εις την Βρετόνην του γάλλου Charle Cottel.

Προσωπογραφίαί πολλάί, μεταξύ των όποιων η κυρία η σύρουσα τον σκύλλον της του Ίταλου Έρλερ διακρίνεται, αν και ό Ίσπανός ραψωδός του Larroque έκαμεν ιδιαίτεραν έντύπωσιν εις τους καλλιτεχνικούς κύκλους. Ο κ. Θωμόπουλος θα είχε διάθεσιν να μνημονευθοῦν εδώ όλα τά ώραία έργα της αιθούσης αυτής, αλλά δια τους αναγνώσκοντας, εάν η περιγραφή εκάστου έργου δέν είναι τόσο λεπτομερές, ώστε ό αναγνώστης να τό βλέπη ως ζωντανόν, τό ένδιαφέρον χάνεται και τά άπλά όνόματα κουράζουν. Μόνον δια μίαν προσωπογραφίαν του Carolus Durant, του μεγάλου προσωπογράφου της Γαλλίας ήμπορεί να γίνη άκόμη λόγος όχι δι' έπαινον, αλλά δι' έπίκρισιν. Βεβαίως τό έργον υπό έποψιν τεχνικής εκτελέσεως είναι άψογον, άλλ' η σύνθεσις είναι άτυχής δια καλλιτέχνην της περιώπης ενός Carolus Durant. Και ό κόσμος, ό όποιος ένσυνείθισε να τον θαυμάζη έως τώρα εύρίσκεται πρό μιξς απογοητεύσεως.

"Εργα γλυπτικής πολλά ώραία, χωρίς όμως κανέν να ένθυμίζη ούτε κατά φαντασίαν την έκφρασιν του Έρμού μας η του Έφήβου μας των Αντικυθήρων. Εις τό μάρμαρον και τον χαλκόν η αρχαία Έλλάς κρατεί και θα κρατή πάντοτε τά σκήπτρα, εκτός εάν αναγεννηθη κανείς από τους μεγάλους και άθανάτους μας νεκρούς, έξ εκείνων οι όποιοι έδόξασαν όχι μόνον την Έλλάδα, αλλά την ανθρωπότητα όλόκληρον.

Η ΣΥΖΗΤΟΣ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ ΟΓΙΑΜΑ

Β'.

Η τραγική περίοδος δια την οικογένειαν της μαρκησίας Ογιαμάκ δέν έτελείωσε μετά την έξοδον του φρουρίου, διότι αυτήν έπήκολούθησεν η έξορία, της όποιαις και αυτή η ένθύμησις κάμνει την μαρκησίαν να μελαγχολή. Η Αυτοκρατορική κυβέρνησις ώρισε ως τόπον διαμονής των έξοριστων γαίας έντελώς άκάρπους δια να τους αναγκάζη να καταγίνωνται εις την κλλιέργειάν των και να μην έχουν καιρόν να συνομωτοῦν.

— Εις ένα Γάλλον όφειλω τάς πρώτας μου επιστημονικάς γνώσεις, έξηκολούθησε μετά χάριτος η μαρκησία Ογιαμάκ. Ένας από τους συμπατριώτας σας κατοικοῦσεν εις την αυτήν πόλιν με ήμας και ό μεγάλος μου άδελφός του έξήτησε να με πάρη οικότροπον. Άλλος Γάλλος έξήσκησε μεγάλην έπιρροήν εις την τύχην της νέας κόρης. Έπειδή του έκαμε νέντύπωσιν η πρώιμος εύφύια της έσυμβούλευσε την οικογένειάν της να την στείλη εις την Yokohama, όπου θα εύρισκε καλλιτέρους διδασκάλους και προσεφέρθη μάλιστα να την οδηγήση. Την πρότασιν έδέχθη εύχαρίστως η οικογένειά της.

— 'Αλλά γνωρίζετε τὰ ἄλλα ! εἶπεν ἀφνης ἡ μαρκησία, μὲ τὴν φανεράν ἐπιθυμίαν νὰ σταματήσῃ ἕως ἐκεῖ τὰς ἐκμυστηρεύσεις της. Ἐπειτα τὰ λοιπὰ δὲν ἐνδιαφέρουν πᾶρὰ ἐμὲ μόνον !

— Εἶχον τὴν τόλμην νὰ ἐπιμένω, μὲ κίνδυνον νὰ φανῶ ἀδιάκριτος.

— Δὲν θὰ μοῦ εἰπῆτε δύο λέξεις διὰ τὰς πανεπιστημιακὰς σας ἐπιτυχίας, Κυρία; Αὐταὶ ἰδίως αἱ πληροφορικὲς ἐνδιαφέρουν πολὺ τοὺς ἀναγνώστας μας καὶ μάλιστα τὰς ἀναγνωστριάς μας.

— Εἶσθε πολὺ καλὴ νὰ νομίζετε ὅτι τὸ γαλλικὸν κοινὸν ἐνδιαφέρεται τόσον διὰ τὸ ἄσημον ἄτομόν μου.

— Δὲν ὑπάρχει Γαλλίς, ἡ ὁποία ἀγνοεῖ, Κυρία, ὅτι ἐπεράσατε ἡμέρας καὶ νύκτας εἰς τὸ προσκέφαλον τόσον δυστυχῶν πληγωμένων !

Ἐκτύπησα ὅπου ἔπρεπε. Ἡ μαρκησία ἄφησε τὴν ἐπιφυλακτικότητά της καὶ μοῦ διηγήθη περιστατικὸν τὸ ὁποῖον ἔμελλε ν' ἀλλάξῃ τὸν δρόμον τῆς ζωῆς της. Ἦτο δέκα πέντε ἐτῶν, ὅταν ἡ Ἰαπωνικὴ κυβέρνησις ἀπεφάσισε νὰ στείλῃ πέντε νέας εἰς ἓνα ἀμερικανικὸν πανεπιστήμιον.

Ἡ ἐκλογή ἐγένετο διὰ διαγωνισμοῦ ὄλων τῶν μαθητῶν τῶν Ἰαπωνικῶν σχολείων. Καὶ ὁποία γλυκεῖα ἐκπληξίς διὰ τὴν μαρκησίαν καὶ τὴν οἰκογένειαν, ὅταν οἱ κριταὶ ἔγραψαν πρῶτον τὸ ὄνομά της εἰς τὸν κατάλογον τῶν πέντε ἐπιτυχουσῶν.

Ἡ συνέντευξις ἐπλησίαζεν εἰς τὸ τέλος, καὶ ὅμως ἠδυνήθη νὰ λάβῃ ἀκόμη μερικὰς χρήσιμους πληροφορίας, ἐνῶ ἡ μαρκησία μὲ ὠδηγοῦσε εἰς τὴν ἐξοδὸν αὐτὴν τὴν φορὰν μ' ἐπέρκατε ἀπὸ τὴν ἰαπωνικὴν κήπον. Ἐβελίως ὑπέφερε ἀπὸ τὴν μακρὰν ἀπουσίαν τοῦ συζύγου της καὶ μοῦ ὠμολόγησε ὅτι ἐλυπεῖτο διὰ τὴν ἀπομάκρυνσιν τῶν δύο υἱῶν της, οἱ ὁποῖοι ἦσαν, ὁ ἓνας εἰς τὴν σχολὴν τοῦ Saint-Cyr εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας καὶ ὁ ἄλλος σηματοφόρος εἰς πολεμικὸν πλοῖον.

Ἀλλὰ τῆς ἔμενεν ἡ κόρη της, ἡ ὠρχία καὶ εὐφυὴς «Lady Iris». Ἐκτὸς τούτου δὲν εἶχε καιρὸν νὰ σκέπτεται καὶ νὰ λυπῆται. Καθ' ἑκάστην ἐπενοῦσε πολλὰς ὥρας εἰς τὸ νοσοκομεῖον τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ πλησίον τῶν πληγωμένων ἢ εἰς τὴν αἵθουσαν τῶν ἐγχειρήσεων, βοηθοῦσα τοὺς χειρουργοὺς εἰς τὸ δύσκολον ἔργον των.

— Καὶ ἔχω ἀκόμη τοὺς μεταξοσκώληκάς μου ! εἶπεν εὐθύμως, δεικνύουσα ἓνα περίπτερον μέσα εἰς τὸν κήπον. Ἡξεύρετε ὅτι ἔχω ἐκεῖ περισσότερα ἀπὸ ἑπτὰ χιλιάδας κουκούλια ;

Πρὶν ἀναχωρῆσω διὰ τὴν Εὐρώπην ἐπανείδον τὴν μαρκησίαν Ὀγιαμά καὶ ὑπὸ περιστάσεις συγκινητικὰς καὶ διασκεδαστικὰς.

Μαζὴ μὲ μίαν ἀμερικανίδα ἐπισκέφθη καὶ πάλιν μίαν ὠρχίαν πρῶταν τοῦ Ἰουλίου τὸ νοσοκομεῖον τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ. Φέρουσαι τὴν λευκὴν λινὴν στολὴν τῶν νοσοκόμων ἔτρεχαν ἀπὸ τὸ ἓνα κρεβάτι εἰς τὸ ἄλλο, εἰς τὴν αἵθουσαν τῶν πληγωμένων ἀρκεταὶ κυρίαί.

Δύο ἀμερικανοὶ δημοσιογράφοι εἶχον προηγηθῆ ἀπὸ ἡμᾶς, καὶ ἠκολούθουν ἀποκλειστικῶς ἐρον μίαν νοσοκόμον,

διὲ τὴν ἑκτακτον ἐνεργητικότητά της καὶ διὰ τὰς προσεκτικὰς περιποιήσεις ὅπου ἔκαμνεν εἰς τοὺς ἀσθενεῖς. Μὲ τὴν συνήθη τόλμην τῆς φυλῆς των, ἐπλησίασαν τὴν νέαν κυρίαν καὶ ἤρχισαν νὰ τὴν ἐρωτοῦν διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Ἰαπωνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ.

— Ἀλλὰ ποῦ ἐμάθατε νὰ ὁμιλῆτε τόσον καλὰ ἀγγλικά; τὴν ἠρώτησεν ὁ τελημρότερος.

— Εἰς τὴν Ἀμερικὴν.

— Θὰ ἐπεθύμουν πολὺ νὰ ἐγνωρίζω τὸ ὄνομά σας. Διότι βεβαίως θὰ ἔχω νὰ σὰς ζητήσω καὶ ἄλλας πληροφορίας διὰ τὰ Νοσοκομεῖα.

— Νομίζω ὅτι ἔχω τὸ ἐπισκεπτήριόν μου μαζὴ μου, ἀπήντησεν ἡ νοσοκόμος, δίδουσα αὐτὸ συγχρόνως.

Τὸ ἐπισκεπτήριον ἔφερε τὸ ὄνομα καὶ τοὺς τίτλους τῆς μαρκησίας Ὀγιαμά. Ἡ σύγχυσις τῶν δύο Ἀμερικανῶν ἦτο ἀνωτέρω περιγραφῆς. Ἡ ἐκπληξίς των ἦτο δικαία, διότι καὶ ἐγὼ δὲν εἶχον ἀναγνωρίσει ὑπὸ τὸ ὀλίγον καλλιτεχνικὸν φέρεμα τῆς νοσοκόμου, τὴν γυναῖκα τοῦ ἐνδοξοτέρου ἀνδρὸς τοῦ Ἰαπωνικοῦ πολέμου.

Cecile Dubreuilh

ΧΩΡΙΣ ΟΝΟΜΑ

Ὅταν περὶ τὰς ὀκτὼ ὥρας τῆς ἐπικύριον τὸ πρῶτὸ ὁ Ἀλέκος συνοδευόμενος ἀπὸ τὴν Ἑλένην ἐσήμαιναν τὸν πρὸ τῆς θύρας τῆς οἰκίας τοῦ Boulevard Haussmann κώδωνα τῆς κατοικίας τῆς Σόνιας σιωπῆ ἐβάσιλευε καὶ εἰς τὸν ἔρημον ἀνθρώπων οἰκίσκον καὶ εἰς τοὺς διαδρόμους τῶν ἄλλων διαμερισμάτων.

Ἐπὶ τέλους ἡ θυρωρὸς ἐνεφανίσθη, μία καθαρὰ καὶ κομψὴ νέα γυναῖκα, ἡ ὁποία ἀνήγγειλεν εἰς τοὺς πρωινούς ἐπισκέπτας, ὅτι ἡ δεσποινὴς εἶχεν ἀναχωρῆσει εἰς τὰς ἑξὶ τὸ πρῶτὸ μὲ τὴν γραῖαν ὑπηρετρίαν της διὰ μακρῶν ταξείδι.

Ὁ Ἀλέκος ἔμεινεν ὡς κεραυνόπληκτος πρῶτη του σκέψις ἦτο ὅτι ἡ θυρωρὸς ἐψεύδετο καὶ ὅτι ἡ Σόνια θὰ εἶχε δώσει τὴν διαταγὴν αὐτὴν διὰ νὰ τὸν ἀποφύγῃ. Ἀλλ' ὅταν εἰς συμπλήρωσιν τῶν πληροφοριῶν της ἡ θυρωρὸς προσέθηκεν ὅτι ἐντὸς τῆς ἡμέρας θὰ μετεφέροντο τὰ ἐπιπλα πρὸς φύλαξιν εἰς τὰς ἐπὶ τούτῳ ἀποθήκας τῶν ἐπιπλων καὶ ὅτι τὸ διαμέρισμα ἐκεῖνο ἐνοικιάζετο, τότε ἐνόησεν ὅτι τὰ πράγματα ἦσαν πολὺ σοβαρώτερα παρ' ὅσον τὰ εἶχε φαντασθῆ.

Ἡ Ἑλένη δὲν εἶχεν εἰπεῖ λέξιν, πρηκολούθει μόνον μὲ ἀγωνίαν τὰς ἀλλοιώσεις τοῦ προσώπου τοῦ συζύγου της. Πόσον τὴν ἀγαπᾷ, ἐτέκετο καὶ πόσον δύσκολον θὰ εἶναι ἡ ζωὴ μας, ἐὰν τὴν χάσῃ ὀριστικῶς καὶ διὰ πάντα. Καὶ ἐνῶ ὄλην τὴν νύκτα εἶχε τόσον κλύσει σιγᾶ, σιγᾶ, μὲ τὴν κεφαλὴν κάτω ἀπὸ τὸ σεντόνι της, σκεπτομένη πῶς θὰ ἐπανήρχιζε πάλιν ἡ ζωὴ της μετὰ τῶν δύο ἐρωτευμένων, τὴν στιγμὴν αὐτὴν θὰ ἐθυσίαζε τὸ πᾶν, ὅπως ἐπανεύρη τὴν Σόνια καὶ ὅπως ἴδῃ τὸν ἄνδρα της εὐτυχῆ καὶ εὐχαριστημένον.

Ἐὰν ἔχῃς πληρωθῆ διὰ νὰ κρύψῃς τὴν ἀλήθειαν, εἶπεν

ἐπὶ τέλους ὁ Ἀλέκος πρὸς τὴν θυρωρὸν, κάμνεις πολὺ μεγάλον κακὸν καὶ εἰς ἐκείνην καὶ εἰς ἡμᾶς. Διπλασιαζῶ εὐχαρίστως ὅσα ἔλαβες, ἐὰν μὲ θέσῃς εἰς τὰ ἔχνη τῆς κυρίας αὐτῆς.

Ἡ Ἑλένη ἠσθάνθη ὅτι ἔχανε τὴν ὑπομονὴν ! Ἐπὶ τέλους ἠμποροῦσε νὰ τὴν στείλῃ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον καὶ ἐλεύθερος ἔπειτα νὰ ἀναζητήσῃ τὴν Σόνιαν ὅπως ἐνόμιζεν. Ἀλλ' ἐκεῖ, ἐνώπιόν της νὰ ἐκδηλώσῃ μὲ τοιοῦτον τρόπον ὄλην τὴν λύπην του τὸ πρᾶγμα ἦτο βαρὺ. Χωρὶς νὰ εἰπῇ λέξιν διητύθη πρὸς τὴν μεγάλην θύραν.

Ὁ δρόμος ἔξω ἤρχιζε νὰ ἀναλαμβάνῃ τὴν ζωρότητα τῆς καθημερινῆς κινήσεως καὶ πυκνοὶ πλέον οἱ διαβάται διηγωνίζοντο ἀνὰ τὴν ἀπέραντον λεωφόρον.

Ἡ κίνησις αὐτὴ καὶ ἡ θέα ἀντικρῶ τοῦ Printemps, ἐνὸς ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα ἐμπορικὰ καταστήματα τοῦ Παρισιοῦ ἀπέσπασαν τὴν νέαν γυναῖκα ἀπὸ τὰς μελαγχολικὰς σκέψεις της. Ἐως ὅτου ἐκεῖνος τελειώσῃ τὰς διαπραγματεύσεις του μὲ τὴν θυρωρὸν, αὐτὴ θὰ ἔβλεπεν ἓνα μέρος ἀπὸ τὸ φημισμένον αὐτὸ Παρίσι, διὰ τὸ ὁποῖον ἀπὸ μικρὸ παιδάκι τόσα εἶχεν ἀκούσει τὰ θαυμάσια καὶ ὑπερφυσικά.

Ἐστρεφε λοιπὸν γύρω της βλέμματὰ ἐξεταστικά, ὡς νὰ ἐζήτηι νὰ εὕρῃ τι τὸ πραγματικῶς διαφορετικὸν ἀπὸ ὅ,τι εἶχεν ἰδεῖ ἕως τῶρα καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ εἰς ἄλλας πόλεις. Ἀλλὰ τὸ τί αὐτὸ ἐζητοῦσεν εἰς μάτην.

Σπίτια ὕψηλά, μεγάλα, μονοκόμματα, ὅλα μᾶλλον σκοτεινά, χωρὶς κανένα ἐξωτερικὸν ρυθμὸν ἀρχιτεκτονικῆς, δρόμοι μεγάλοι, τράμ ἀπηρχαιωμένα, τὰ ὁποῖα μὲ ἀγωνίαν καὶ μὲ θόρυβον φοβερὸν ἔσυραν δύο ἄλογα ἐπάνω εἰς τὸ λιθόστρωτον, ἀμαξί με ἀμαξήλατας, οἱ ὁποῖοι ἐφαίνοντο ὡς νὰ εἶχον ἔβγει τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀπὸ ὑπόγεια οἰνοπωλεῖα, κόσμος συνειθισμένος ἀπὸ ἄνδρας ἢ γυναῖκας, ποῦ καὶ ποῦ κανὲν ποδήλατον, βροχὴ ψιλλή, ἡ ὁποία ἔδειχνεν ὅλα καὶ ὅλους λερωμένους καὶ στακτερούς, ἰδοὺ ἡ πρώτη ἐντύπωσις τῆς Ἑλένης ἀπὸ τὸ Παρίσι.

Καὶ ἀνεπόλησε μὲ νοσταλγίαν τὸν ὠραῖον καὶ γελαστὸν πάντοτε οὐρανὸν τῶν Ἀθηνῶν καὶ τὰ σπίτια τὰ πάλαινα καὶ τὰ κομψὰ καὶ τὰ ὠρατὰ μνημεῖα καὶ τὸ φωτεινὸν καὶ ὀλόχρυσον θέαμα τοῦ Παρθενῶνος καὶ ἐστέναξεν ἀπὸ τὰ βέβηλη τῆς καρδιάς της. Πρὸ ὀλίγου ἐνῶ ἤρχοντο, εἶχαν περάσει ἀπὸ τὴν Opera καὶ ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν τῆς Μαγδαληνῆς, τὰ δύο ἀπὸ τὰ πλέον φημισμένα δημόσια κτίρια τοῦ Παρισιοῦ καὶ ἡ Ἑλένη εἶχε σχεδὸν τρομάξει πρὸ τοῦ μαύρου ὄγκου τοῦ μελοδράματος καὶ πρὸ τοῦ σκοτεινοῦ περιβάλλοντος αὐτοῦ.

Ἀπὸ τὰς σκέψεις αὐτὰς τὴν ἀπέσπασεν ἡ ἀπότομος ἐμφάνισις τοῦ Ἀλέκου. Ἐνόμιζα ὅτι εἶχες φύγει καὶ σὺ καὶ ὅτι ὅλος ὁ κόσμος μὲ ἐγκαταλείπει, εἶπε μὲ πικρίαν εἰς τὴν φωνήν. Ἡμποροῦμεν νὰ φύγωμεν, εἶπεν, ἀνερχόμενος εἰς τὴν ἀμαξίαν, ἡ ὁποία τοὺς ἐπερίμενεν πρὸ τοῦ πεζοδρομίου. Πρέπει νὰ περάσωμεν ἀπὸ τὴν Ρωσσικὴν πρεσβεῖαν, ἵσως ἐκεῖ λάβωμεν πληροφορίας. Δὲν ἠμπορῶ νὰ ἐνοήσω διατὶ ἔφυγε τόσον ἀποτόμως, ἀφοῦ εἰς τὰ γράμματά της ἐφαίνετο ὅτι τόσον ἐπεθύμει νὰ μὰς ἰδῇ καὶ πάλιν. Ἐκτὸς ἐὰν σὺ τῆς ἔγραψες τίποτε, χωρὶς νὰ τὸ εἰξεύρω καὶ τὴν

δυσηρέστητες, εἶπε στρέφων βλέμμα αὐστηρὸν ἀνακριτοῦ πρὸς τὴν γυναῖκα του.

Ἡ Ἑλένη ὑπέστη τὸ βλέμμα καὶ τὴν ριφθῆσαν ὑπόνοιαν χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ τίποτε. Μόνον ἠσθάνθη ὅτι ὄλον της τὸ αἶμα ἐσταμάτησε μίαν στιγμὴν εἰς τὴν καρδίαν της, ἡ ὁποία εἶχε παύσῃ νὰ πάλῃ.

Ἐκεῖνος ἐγώιστικώτατα χωρὶς νὰ προσέξῃ καὶ εἰς τὸ κακόν, τὸ ὁποῖον τὰ λόγια του ἔκαμναν εἰς τὴν νέαν γυναῖκα, ἐξηκολούθησε. Ἐσεῖς ἡ γυναῖκες ξέρετε ἀπὸ τέτοιες πονηρίας. Ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος φαίνεσθε ὅτι ζητεῖτε νὰ κάμετε κάτι καλὸν καὶ φιλόανθρωπον, καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἐργάζεσθε, ὅπως ἐμποδίσετε νὰ γίνῃ τὸ καλὸν αὐτό. Ὅπως δὴποτε ἡ Σόνια θὰ εὕρεθῇ καὶ εἰς τὸν Ἀθῆν ἀκόμη, ἐὰν ἐπῆγε.

Τὸ πιστεύω, εἶπεν ἡ Ἑλένη καὶ τὸ ἐπιθυμῶ ὅσον καὶ σὺ. Μόνον θὰ σὲ παρακαλέσω νὰ μὲ ἀφήσῃς εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, διότι αἰσθάνομαι ἀκόμη πολὺ κουρασμένη ἀπὸ τὸν χθεσινὸν σιδηρόδρομον. Καὶ πηγαίνῃς μόνος σου πρὸς ἀναζήτησίν της. Ὅταν τὴν εὕρῃς ἔρχεσαι καὶ μὲ πέρνεις.

Ὁ Ἀλέκος ἐθύμωσεν. Ἐδῶ αἱ ἀποστάσεις εἶναι μεγάλα καὶ δὲν εἶναι εὐκόλον νὰ ἔλθω νὰ σὲ ζητῶ, ἐὰν ἀφνης εὕρεθῶ εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ Παρισιοῦ. Κουρασμένη ! Δὲν εἶσθε σεῖς γυναῖκες διὰ τὰ ταξείδια ! Μήπως ὄλην τὴν νύκτα δὲν ἐκοιμήθης εἰς τὸ κρεβάτι σου !

Ἡ Ἑλένη κατέπιεν ἓνα στεναγμὸν καὶ ἔμεινεν εἰς τὴν θέσιν της. Ἡ ἀμαξία ἐκατρακυλοῦσε σιγὰ καὶ ἀκανόνιστα ἐπάνω εἰς τὸν δρόμον, ὅπως περιπατοῦν εἰς τὸ Παρίσι τὰ ἀμαξία ποῦ ἐνοικιάζονται μὲ τὴν ὥραν. Ἡ βροχὴ ἐξακολουθοῦσε νὰ πίπτῃ μονότονος, πληκτικὴ, σκεπάζουσα τὴν πόλιν ὄλην μὲ ἓνα πέπλον σκότους καὶ μελαγχολίας, τὸν ὁποῖον οὔτε ἡ μεγάλη κίνησις, οὔτε ὁ θόρυβος τῶν ἀμαξῶν καὶ τῶν τράμ κατάρθωνε νὰ μετριάσῃ.

Ἐἶχαν φθάσει εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Ὀμοιοῖας καὶ ἡ Ἑλένη ἤθελε νὰ ἐρωτήσῃ τί ἦσαν ἐκεῖνα τὰ ἀγάλματα, τὰ ὁποῖα περπατοῦσαν κυκλικῶς γύρω εἰς τὴν μεγάλην πλατεῖαν. Ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησε νὰ εἰπῇ λέξιν. Ὁ Ἀλέκος ἐφαίνετο μονολογῶν καὶ ὁμιλῶν μὲ τὸν ἑαυτὸν του, ἐὰν δὲ ἐκείνη τὸν διέκοπτε βεβαίως θὰ τὸν δυσηρέσσει. Περιωρίσθη λοιπὸν εἰς ὄλον τὸν δρόμον νὰ βλέπῃ βλακωδῶς γύρω της, χωρὶς νὰ εἰξεύρῃ, οὔτε ποῦ εὕρισκεται, οὔτε ποῦ πηγαίνει. Ἡ θέα τοῦ Σηκουάνα τὴν ἠχαρίστησεν καὶ τὴν ἀπέσπασεν ἀπὸ τὴν μονοτονίαν τῶν σιωπηλῶν σκέψεών της. Ποταμὸν μεγάλον δὲν εἶχεν ἰδεῖ ποτε καὶ ἡ ἄλυσις τῶν γεφυρῶν αἱ ὁποῖαι συνδέουν τὰς δύο ὄχθας τοῦ Σηκουάνα μὲ τὰ ὠρατὰ καὶ μεγαλοπρεπῆ τόξα τῆς ἔκαμνεν ὠραίαν ἐντύπωσιν. Ἡ ταινία ἐκείνη τοῦ νεροῦ τῆς ἐνθύμιζε τὴν θάλασσαν, τὴν ὁποῖαν τόσον ἀγαποῦσε καὶ ὀλίγα ἀκτίνες ἡλίου, αἱ ὁποῖαι κατὰ τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς τῆς διαβάσεώς των ἀπ' ἐκεῖ ἐφώτισαν τὰ περίξ, ἔριψαν ὀλίγον φῶς χαρᾶς καὶ εἰς τὴν πονεμένην ψυχὴν της.

Ὁ Σηκουάνας, εἶπεν, ὡς ὁμιλοῦσα μὲ τὸν ἑαυτὸν της. Ὁ Σηκουάνας ! ἀπήντησε καὶ ὁ Ἀλέκος ὡς ἡγῶ τῶν λόγων της. Ξέρεις πόσοι ἀηληπισμένοι τελειώνουν μέσα ἐδῶ τὴν ζωὴν των. Νά ! βλέπῃς ἐκεῖ κάτω ! Ὅσα ἀνασύρουν κα-

νένα πτώμα, διά να τὸ ἐκθέσουν εἰς τὴν Morgue. Θὰ πάμε νὰ ἰδῆς τὸ θέαμα αὐτὸ τῶν πνιγμένων, τοὺς ὁποίους ἐκθέτουν πρὸς ἀναγνώρισιν.

Ἡ Ἑλένη ἠσθάνθη ῥῆγος φρίκης νὰ διατρέχῃ τὸ σῶμά της. Ὡστε τὸ πρῶτον πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἐσκέφθη νὰ τῆς δείξῃ εἰς τὴν φημισμένην πόλιν κάθε ὠραιότητος, ἦτο ἡ Morgue. Τὸ ἄσυλον αὐτὸ τοῦ θανάτου ὄλων τῶν ἀπληπισμένων τῆς ζωῆς, μετὰ τὸ φρικῶδες καὶ ἀπαίσιον θέαμα τῶν ἐξοιδημένων μορφῶν τῶν πνιγμένων.

Δὲν θέλω νὰ ἰδῶ τὴν εἰκόνα αὐτὴν τῆς ἀθλιότητος, εἶπε μὲ ὕφος στενοχωρημένον.

Ὁ Ἀλέκος ἐσήκωσε τοὺς ὤμους: Εἶσαι ἡ ἐνοχρῶσις τῆς ἀντιλογίας, ἀγαπητή μου, εἶπε καὶ λησμονῶ ὅτι προτιμᾶς νὰ κάθῃσαι κλεισμένη καὶ ὅτι τὸ Παρίσι δὲν θὰ μεταβάλλῃ βέβαια τὰς συνηθείας σου.

Δὲν μοῦ ἀρέσει νὰ βλέπω πράγματα θλιβερά, διότι ἔχω ἀρκετάς ἤδη θλίψεις εἰς τὴν ζωὴν μου, εἶπεν ἡ Ἑλένη δακρύουσα.

Ὡ! Ὡ! Ὡ! Θὰ ἀρχίσωμεν πάλιν τὰ δάκρυα καὶ τὰ παράπονά! Ἀλλὰ τότε καλλίτερα νὰ σιωπῶμεν. Καὶ σὲ εἰδοποιῶ ὅτι ἔχω ἀνάγκην ἡσυχίας καὶ σιωπῆς.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΣΥΖΗΤΙΚΟ ΚΑΤΓΛΑΚΙ

— Ὅχι βέβαια, ἀλλὰ δὲν θὰ εὐρίσκα ὠραῖον ἂν δὲν ἀποφάσιζες νὰ μείνης εἰς τὸ σπίτι. Ὅτι δὴποτε καὶ ἂν νομίζης, ἀγαπητή Λουίζα, ὁ σκοπὸς τῆς γυναικείας ζωῆς δὲν εἶνε αἱ ἐπισκέψεις, οἱ περιπάτοι, αἱ συναυλαί, οἱ χοροὶ τῶν χειμῶνα, τὰ ταξείδια τὸ καλοκαίρι. Εἰς ὅλα αὐτὰ δὲν ὑπάρχει ἡ ἐλαχίστη θέσις διὰ τὴν οἰκογένειαν, διὰ τὰς κανονικὰς συνηθείας, τὰς μετρημένας, αἱ ὁποῖαι, πρέπει νὰ εἶσαι βέβαια, μόναι αὐταὶ φυλάττουν τὴν ὑπόληψιν τοῦ κόσμου εἰς μίαν γυναῖκα καὶ εἰς τὸν σύζυγόν της. Καθένας λέγει καὶ πολλὴ δικαίως, ὅτι, ὅταν μὴ γυναῖκα δὲν γνωρίζεις νὰ μὲνῃ εἰς τὸ σπίτι της, ὁμολογεῖ τὴν ματαιότητα τοῦ πνεύματός της, τὴν σκληρότητα τῆς καρδιᾶς της. Μόνον εἰς τὸ σπίτι, ἢ μόνον εἰς τὸ σπίτι, νὰ ἐργασθῇ, νὰ ἀναπτύξῃ τὸ πνεῦμά της, νὰ συμπληρώσῃ τὴν μέρφωσίν της, νὰ ἐπιτηρῇ τὸ σπίτι της, νὰ ἀνατρέφῃ τὰ τέκνα της, νὰ ἀποδώσῃ εἰς τοὺς γονεῖς της τὰς φροντίδας καὶ περιποιήσεις τὰς ὁποίας τοὺς ὀφείλει. Ἀποφεύγει ὅλα αὐτὰ τὰ καθήκοντα, ὅταν εὐρίσκει πάντοτε ἔξω τῆς οἰκίας.

Ἐτέλος δὲν ἤθελα νὰ κάμω σύγκρισιν μεταξύ τοῦ πατέρα μου καὶ τῆς μητέρας σου. Πρέπει νὰ σοῦ ἐξηγήσω, τὴν ἀρχὴν τῆς διαφορᾶς τῶν συνηθειῶν, τὴν ὁποῖαν σὺ θεωρεῖς σοβαρὸν μειονέκτημα διὰ τὸν πατέρα μου.

Ὁ πατέρας μου εἶνε ἀπὸ τὴν παλαιὰν ἐκείνην τάξιν τῶν ἀνθρώπων, τῶν αὐστηρῶν εἰς τὰς συνηθείας των καὶ εἰς τὴν διαγωγὴν των, οἱ ὁποῖοι νομίζουσι ὅτι ἡ πατρικὴ ἐξουσία εἶνε ὁ πλέον σωτήριος χαλινός, εἰς τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ ὑποτάσσεται ἕνα παιδί. Κατ' αὐτὸν καὶ τὸν μικρὸν δυστυχῶς ἀριθμὸν τῶν ὁμοίων του, ὁ σεβασμὸς τὸν ὁποῖον αἰσθάνεται ἕνα παιδί διὰ τοὺς γονεῖς του εἶνε ὁ σπόρος ἐκείνου, τὸν ὁποῖον θὰ αἰσθανθῇ ἀργότερα διὰ τὸν θεῖον νόμον καὶ τὸν τῆς πολιτείας. Ἐὰν τὸ παιδίον ἀπὸ μικρὰν ἡλικίαν δὲν ἔχει αὐτὸν τὸν σεβασμὸν, εἶνε βέβαιον ὅτι δὲν θὰ τὸν αἰστανθῇ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Μερικὰ θαύματα

Τώρα ἐγίνεν ἄλλο θαῦμα πολὺ πλέον ἐνδιαφέρον· ἡ ἀδελφούλα ἤρχισε νὰ περπατῇ μετὰ τὰ τέσσαρα· αὐτὸ βέβαιον δὲν ἔγινε σὲ μιὰ ἡμέρα. Ἀφοῦ πρῶτα ἔμαθε νὰ σηκώνεται μόνη της, ἔπειτα γρήγορα κατώρθωσε ν' ἀρχίσῃ νὰ περπατῇ μετὰ τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια καὶ αὐτὸ τῆς ἔκανε μετὰ γάλην εὐχαρίστησιν· ἐφκίνητο σὺν νὰ ἔπλεε ἐπάνω εἰς τὸ χαλί. Δὲν κατώρθωνε νὰ σηκωθῇ εἰς τὰς ἀρχάς, ἕνα πρῶτον ὅμως χωρὶς καὶ αὐτὴ νὰ ἐννοήσῃ, ἔπειτα ἀπὸ διαφόρους προσπαθείας καὶ ἀνωφελεῖς κινήσεις, κατώρθωσε νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ περπατήσῃ ἀρκετὰ βήματα χωρὶς νὰ πέσῃ. Αὐτὸ βεβαίως ἦτο θαυμαστόν.

Μερικοὶ φίλοι τοῦ σπιτιοῦ δὲν ἐπίστευαν τὰς προόδους τῆς Λουκίας καὶ αὐτὸ ἔκανε τὸν Τρότ νὰ θυμῶνῃ καὶ νὰ μὴν ἠμπορῇ νὰ ἐννοήσῃ, πῶς ἀφοῦ ἡ μαμὰ του ἐθαύμαζεν ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα, ἐκεῖνοι εἶχαν τὸ θάρρος νὰ χαμογελοῦν, ὅταν ὁ Τρότ τοὺς τὰ ἐδιηγείτο μετὰ ἐνθουσιασμῶν. Ἀλλὰ τί θὰ εἶπον ὅταν μάθουν, ὅτι ἡ ἀδελφούλα περπατεῖ μόνη της ἀπὸ τὸ τραπέζι ἕως τὸ παράθυρον, αὐτὴ ὅπου ἕως πρὸ ὀλίγου ἦτο εἰς τὸν Παράδεισον, ὅπου βέβαια δὲν μανθάνουν νὰ περιπατοῦν, καὶ ὅταν ἦλθε εἰς τὴν γῆν ἦτο μικρούλα καὶ ἀσήμαντη;

ποτέ. Ὁ πατέρας μου λοιπὸν ἔχει αὐτὰς τὰς ἀρχάς, ἂν καὶ μ' ἀγαπᾷ μετὰ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς του. Ὁ πατέρας μου οὐδέποτε ὑπέφερε τὴν ἐλαχίστην οἰκειότητα ἐκ μέρους μου, καὶ ἂν καὶ τώρα εἶμαι τριάντα χρόνον μετὰ βλεπέας ἐνώπιόν του ταπεινὸν ὡς ἕνα παιδί δέκα χρόνων. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ συγχίζης τὴν ἀγάπην μετὰ τὴν οἰκειότητα, διότι ποτὲ ἡ μία δὲν ἐπιβάλλει τὴν ἄλλη, καὶ εἶδα νέας νὰ ἔχουν μεγάλην οἰκειότητα μετὰ τὰς μητέρας των, ὅπως μετὰ μίαν φίλην των τῆς αὐτῆς ἡλικίας, αἱ ὁποῖαι δὲν ἠσθάνοντο καμμίαν ἀγάπην διὰ τὴν μητέρα των τὴν ὁποῖαν ἐθεωροῦσαν ὡς φίλην.

Ἡ μητέρα σου ἀπ' ἐναντίας ἀνήκει εἰς τὴν τάξιν ἐκείνην τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι νωστερίζοντες, ἐγκατέλειπον τὰς παλαιὰς συνηθείας μετὰ τὰς ὁποίας ἀνετράφησαν, διὰ ν' ἀκολουθήσουν ἄλλας καλλιτεχνικὰς κατὰ τὴν ἰδέαν του. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ νομίζουσι ὅτι τὰ πλοῦτη χρησιμεύουν μόνον διὰ τὰς διασκεδάσεις καὶ ἐπειδὴ δὲν δύνανται νὰ φθάσουν εἰς τὴν τάξιν, τὴν ὁποῖαν θέλουσι νὰ ὑψωθῶν δι' αὐτὸ πίπτουν πολὺ χαμηλὰ καὶ δὲν πέρνουν τίποτε ἄλλο παρὰ τὰ ἐλαττώματά της. Ἡ μόνη των σκέψις εἶνε πῶς νὰ κάμουν περὶ αὐτοὺς θόρυβον, ἀδιαφοροῦντες διὰ τοὺς ἄλλους, μὴ σκεπτόμενοι παρὰ τὸν ἑαυτὸν των. Εἰς τὴν ἄλλην τάξιν, εἰς τὴν ὁποῖαν ἀνήκει ὁ πατέρας μου βεβαίως καὶ ἐκεῖ ὑπάρχει ἐπίσης ἐγωϊσμὸς, ἀλλ' εἶνε πλέον λογικός, διότι εἶνε γενικὸς τῆς οἰκογενείας καὶ ὅχι τῶν ἀτόμων, τῶν ἀποτελούντων τὴν οἰκογένειαν. Εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν καθ' ἕνα φροντίζει δι' ἑαυτὸν πρὸς βλάβην τοῦ πλησίον του, ἔστω καὶ ἂν ὁ πλησίον αὐτοῦ εἶνε ἀδελφός, ἀδελφὴ, πατέρας ἢ μητέρα.

Ἀπὸ ἐγωϊσμὸν καὶ ὅχι ἀπὸ ἀγάπην, νὰ εἶσαι βεβαία, κάμουν τὰ παιδιά των συντρόφους των εἰς τὰς διασκεδάσεις, ἀντὶ νὰ κρατοῦν εἰς τὰ ὄρια τοῦ σεβασμοῦ, ὁ ὁποῖος ὀφείλεται εἰς τοὺς γονεῖς. Ὁ σεβασμὸς ὅμως αὐτὸς δὲν γεννᾶται διότι μόνον τὸν ἀπαιτεῖ τις. Γεννᾶται ἀπὸ τὴν ἠθικὴν ὑπεροχὴν, ἂν ὅχι διανοητικὴν ἢ καὶ τῶν δύο μαζῇ, γεννᾶται ἀπὸ τὰς αὐστηρὰς συνηθείας, τὰς ὁποίας βλέπουσι τὰ παιδιά εἰς τοὺς γονεῖς των, ἀπὸ τὴν τίμιον χαρακτήρα των, ἀπὸ τὴν εὐθύτητα των, ἀπὸ τὴν γενναίότητά των. Πρέπει λοιπὸν νὰ ἔχῃ τις κάποιαν ἀξίαν διὰ νὰ στηρίξῃ τὴν ἀγάπην εἰς τὸν

ἕνα ἄλλο μεγάλο συμβᾶν προετοιμάζετο. Ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ μαμὰ ἐσκέπτοντο πολὺ σοβαρὰ διὰ τὴν τροφήν τῆς Λουκίας. Καθὼς φαίνεται, πλησιάζει ἡ ὥρα ὅπου τὰ καθήκοντα τῆς παραμάνος θ' ἀλλάξουν κάπως. Εἰς τὸ τραπέζι δὲν κάμουν ἄλλο παρὰ νὰ ὁμιλοῦν διὰ γάλα ἀποστειωμένον, διὰ φκρίναν Nestlé καὶ διάφορα ἄλλα ἄλευρα. Δὲν ἠμποροῦν ἀκόμη ν' ἀποφασίσουν ποία τροφή θ' ἀντικαταστήσῃ τὸ γάλα τῆς παραμάνος. Ἀπεφάσισαν νὰ συμβουλευθοῦν τὸν ἰατρόν. Ἄν ἐρωτοῦσαν τὴν γνώμην τοῦ Τρότ, αὐτὸς θὰ τοὺς ἐβεβαίωνε ὅτι ἡ καλλίτερα τροφή εἶνε ἡ σοκολάτα καὶ τὰ παξιμαδάκια μετὰ τὸ βούτυρον, καὶ πάλιν θὰ προτιμοῦσε τὴν σοκολάτα, διότι διὰ νὰ φάγῃ παξιμαδάκια ἔπρεπε νὰ ἔχῃ τόσα δόντια ὅσα εἶχε καὶ ὁ Τρότ. Ἀλλὰ δὲν σκέπτονται νὰ τὴν ζητήσουν καὶ κάμουν πολὺ κακὰ, διότι καθὼς ὁ Τρότ εἶνε ὁ πλέον μικρός, αὐτὸς βέβαια γνωρίζει καλλίτερα ἀπὸ ὅλους τί ἀρέσει εἰς τὰ παιδάκια. Βέβαια ἡ Λουκία δὲν θὰ ἔχῃ δύσκολα γοῦστα, σκέπτεται ὁ Τρότ, ἀφοῦ παραδέχεται νὰ τρώγῃ καὶ εἰς τὸ πρόγευμα καὶ εἰς τὸ γεῦμα πάντα τὴν αὐτὴν τροφήν, καὶ βέβαια αὐτὴ ἦτο λαμπρὰ ἰδέα τοῦ μπαμπᾶ καὶ τῆς μαμᾶς, νὰ τῆς ἀλλάξουν τὸ εἶδος τῆς τροφῆς. Ὁ μπαμπᾶς χθὲς ἔλεγε ὅτι εἶνε καλὸν αἰ καλαὶ συνήθειαι νὰ λαμβάνωνται ἐνωρὶς. Φαίνεται λοιπὸν ὅτι εἶνε ἀνάγκη ἡ ἀδελφούλα ν' ἀλλάξῃ τροφήν καὶ ὅτι δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ τρέ-

σεβασμὸν, τὴν μόνην σταθερὰν βᾶσιν. Ἐνα παιδί, τὸ ὁποῖον ζῆ μαζῇ μετὰ τοὺς γονεῖς του πάντοτε, διὰ νὰ τοὺς σέβεται, εἶνε ἐπάναγκας νὰ φαίνωνται αὐτοὶ ἄξιοι σεβασμοῦ. Τούναντίον εἶνε πολὺ εὐκόλον εἰς ὅλους, ἀκόμη καὶ εἰς ἐκείνους ὅπου ἔχουν μεγάλη ἐλαττώματα νὰ στηρίξουν τὴν ὀκνην ἀγάπην εἰς τὴν οἰκειότητα. Ἀλλὰ πόσον ἡ βᾶσις αὐτὴ εἶνε εὐθραυστος καὶ πόσον ἡ ψεύτικη αὐτὴ ἀγάπη εἰς μερικάς περιπτώσεις, δυνατὸν νὰ ἔχῃ πικρὰ ἀποτελέσματα. Ἀρχίζουν νὰ εἶνε ἡ φίλη τῆς κόρης των καὶ τελειῶνουν νὰ εἶνε ἡ συνένοςος.

— Θεέ μου! πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ λέγῃς τέτοια πράγματα.

— Ἀγαπητή μου Λουίζα, ἔχω λοιπὸν ἀνάγκην νὰ ἐξηγηθῶ; Δὲν μ' ἐννοεῖς; Μοῦ κάμνεις τὴν ὕβριν νὰ ὑποθέσῃς ὅτι δίδω εἰς τὴν λέξιν αὐτὴν σημασίαν προσβλητικὴν, τὸ ὁποῖον οὔτε καὶ ἐσκέφθη. Θέλω νὰ εἶπω μόνον ὅτι, ὅταν μὴ μητέρα κατατιβάσει τὴν θέσιν της μέχρι τῆς φίλης τῆς κόρης της δὲν ἀργεῖ νὰ γίνῃ συνένοςος της διὰ χίλια πράγματα, βεβαίως ἀνωτάτα, ἀλλὰ τὰ ὁποῖα ὅμως δύνανται νὰ κλονίσουν τὴν ἐμπιστοσύνην τὴν ὁποῖαν μὴ γυναῖκα πρέπει νὰ ἔχῃ εἰς τὸν σύζυγόν της. Θὰ γίνῃ συνένοςος διὰ πράγματα μικρᾶς συνωμοσίας, δι' ἀγορὰς π. χ. αἱ ὁποῖαι ἔγιναν κρυφὰ ἀπὸ τὸν σύζυγον... τί ἤξεύρω; Πρέπει νὰ σοῦ ὁμολογήσω μετὰ χρι ποίου σημείου εἶμαι ζηλότυπος; Γνώριζε, ἀγαπητή μου Λουίζα, ὅτι δὲν θὰ ἔβλεπα χωρὶς θανάσιμον δυσἀρέσκειαν ὅτι θὰ εἶχες φίλην στενήν, ἢ ὁποῖα θὰ μοῦ ἔκλεπτε μέρος τῆς πρὸς ἐμὲ ἐμπιστοσύνης σου, τὴν ὁποῖαν θέλω νὰ ἔχω ὀλόκληρον. Ἐ, λοιπὸν, ἕνεκα τῆς ἀνατροφῆς τὴν ὁποῖαν τοῦ ἔδωκεν, ἕνεκα τῆς κοινῆς ζωῆς ὅπου ἔζησες καὶ ἐξακολουθεῖς νὰ ζῆς μετὰ τὴν μητέρα σου, τὴν φίλην αὐτήν, τὴν ὁποῖαν ἐφοβούμην, τὴν ὁποῖαν ἐζήλευα ἐκ τῶν προτέρων, τὴν ἔχεις, καὶ πολὺ πλέον ἰσχυράν, ἀφοῦ εἶνε ἡ μητέρα σου!

Ἄλλ' αὐτὸ τὸ ὁποῖον λέγεις εἶνε φρικτὸν, Παῦλε! Δὲν εἶνε γνωστὸν ὅτι μὴ μητέρα εἶνε, καὶ πρέπει νὰ εἶνε ἡ καλλίτερα φίλη τὴν ὁποῖαν ἠμποροῦμεν νὰ ἔχωμεν;

— Ναί, ὅταν μὲν μητέρα, ὅταν δίδει ἅγια παραδείγματα καὶ καλὰ συμβουλὰς. Ὅχι, ὅταν δὲν εἶνε παρὰ ἀντροπος, φίλη τῶν δια-

φεται, ὅπως τώρα εἰς ὅλην τὴν τὴν ζωὴν ἐκεῖνο ὅμως ὅπου φαίνεται περίεργον εἰς τὸν Τρότ εἶνε πῶς δὲν τὸ ἐσκέφθησαν πρὶν, ἀλλ' ἐπερίμεναν ἕνα χρόνον τώρα, νὰ σκεφθοῦν κατὶ, τὸ ὁποῖον ὁ Τρότ ἐσκέφθη ἀμέσως.

Σήμερα εἶνε ἡ ἡμέρα τὴν ὁποῖαν ὄρισαν διὰ τὸ μεγάλο αὐτὸ γεγονός. Ἐμαζεύθησαν ὅλοι καὶ παρεκάλεσαν τὴν παραμάναν νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ δωμάτιον· ἐκεῖνη ἐκύτταξε μετὰ βλέμμα ἀντιζήλου μίαν κατσαρόλαν μετὰ γάλα, ἢ ὁποῖα ἔβραζε ἐπάνω εἰς ἕνα καμινέτο καὶ ἔφυγε μετὰ ὕψος ὑπερηφανείας προσβληθείσης. Ἡ Λουκία καθὼς φαίνεται δὲν ἔχει συνείδησιν διὰ τὴν σπουδαιότητα τῆς περιστάσεως, κάθεται ἡσυχῇ ἐπάνω εἰς τὰ γόνατα τῆς Jane καὶ κάμνει διάφορα παιγνίδια μετὰ τὸν μπαμπᾶ της.

Αἱ τελευταῖαι προετοιμασίαι ἐτελείωσαν καὶ ἡ μαμὰ πολὺ συγκινημένη προχωρεῖ κρατῶντας εἰς τὸ ἕνα χερί τὴν κατσαρόλα καὶ εἰς τὸ ἄλλο ἕνα κουταλάκι. Ἡ Jane καθίζει κατὰ τὴν μικρούλα, τὴν γέρνει λιγάκι καὶ τῆς δένει εἰς τὸν λαιμὸν μὴ πετσέτα. Ἐκεῖνη δὲν κάμνει καμμίαν ἀντίστασιν, βέβαια εὐρίσκειται εἰς μίαν ἀπὸ τὰς καλὰς στιγμᾶς της. Ὁ μπαμπᾶς κάθεται πλησίον, ἔτοιμος νὰ βοηθήσῃ, ἂν τύχῃ ἀνάγκη, καὶ τὸν Τρότ τὸν παρακαλοῦν νὰ κάμῃ διάφορα παιγνίδια ἐμπρὸς εἰς τὴν ἀδελφοῦλά του διὰ νὰ τὴν διασκεδάσῃ.

Τέλος ἔφθασεν ἡ σπουδαία στιγμή· ἡ μαμὰ μετὰ τὸ κου-

σκεδάσεων Καὶ αἰσθάνεται ἀνάγκην αὐτὴ ἢ ἰδία τῶν διασκεδάσεων εἰς τὰς ὁποίας παρασύρει καὶ τὴν κόρην της. Μόλις λοιπὸν παύσει νὰ εἶνε μητέρα δηλαδὴ τὸ αὐστηρὸν παράδειγμα, τὸ ζωντανόν, τῆς ἀφοσιώσεως, ὁ σύμβουλος ὁ πάντοτε φρόνιμος, τί εἶνε; σύντροφος ἀπλῶς; Μὰ τὴν ἀλήθειαν οὗτο εἶνε ὀλίγον, διότι τότε γίνεται σύντροφος ἐπικίνδυνος. Ἐἶδού, ἀγαπητή μου Λουίζα ὅτι ἤθελα νὰ σοῦ εἶπω. Δόξα τῷ Θεῷ! ἠμποροῦμεν νὰ προλάβωμεν τὸ κακόν, καὶ ἐλπίσω εἰς τὴν καρδίαν σου καὶ εἰς τὴν φρόνησιν σου διὰ νὰ ἀκολουθήσῃς τὸν δρόμον τὸν ὁποῖον πρέπει ν' ἀκολουθήσῃς δι' αὐτὴν τὴν εὐτυχίαν σου. Αἱ δυστυχέστεραι γυναῖκες ὅπου ἐγνώρισαν εἰς τὴν ζωὴν μου ἦσαν ἐκεῖναι αἱ ὁποῖαι δὲν ἐγνώριζαν νὰ μένουν εἰς τὸ σπίτι των, καὶ αἱ ὁποῖαι ἔσυραν τὴν ἀπογοήτευσιν των ἀνάμεσα εἰς τὸν ἀδιάφορον κόσμον. Ἡ ἔκφρασις δὲν εἶνε πολὺ δυνατὴ, ποτὲ δὲν θὰ ἐκτιμήσουν μίαν γυναῖκα ἢ ὁποῖα δὲν γνωρίζεις, δὲν ἠμπορεῖ, δὲν θέλει νὰ μείνῃ εἰς τὸ σπίτι της. Εἰς τὰς κρίσεις τὰς ὁποίας κάμνουν δι' αὐτὴν ἐπαναλαμβάνουν ὅτι μὴ φρόνιμος γυναῖκα, ἢ ὁποῖα σκέπτεται ὁρθῶς καὶ γνωρίζεις τὰ καθήκοντά της, μένει σπῆτι της, ἀπὸ εὐχαρίστησιν καὶ ἀξιοπρέπειαν καὶ ὅταν δύνανται νὰ βεβαιώσουν τὸ ἐναντίον διὰ μίαν γυναῖκα, τὴν ἀποστροφὴν διὰ τὸ σπίτι της, τότε αἱ κρίσεις εἶνε ἀντίθετοι.

Δώσέ μου ὑπόσχεσιν νὰ δοκιμάσῃς. Προσπάθησε νὰ εὐρῆς ἀπασχόλησιν. Ἐγχε, σὲ ἐξορκίζω, ἕνα τραπεζάκι ἐργασίας, ἐμπρὸς εἰς τὸ ὁποῖον νὰ συνήθισῃς νὰ κάθῃσαι καθ' ἐκσέστην μερικὰς ὥρας. Ἐλάττωσε ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸν ἀριθμὸν καὶ τὴν διάρκειαν τῶν περιπάτων σου καὶ ἐπισκέψεων. Σοῦ ὀρκίζομαι ὅτι ἡ ἀγάπη μου διὰ σὲ μετὰ ἀναγκάζει νὰ σοῦ ὁμιλῶ οὕτω. Θὰ μοῦ ἴ, το βέβαια εὐκολώτερον διὰ νὰ σ' εὐχαριστήσω νὰ μείνῃς καὶ ἐγὼ σύντροφός σου... Ἀλλὰ ἀλλοῖμονον, ὁ ρόλος αὐτὸς ὁ ὁποῖος ἠμποροῦσε νὰ εἶνε ἰδικὸς μου μοῦ ἀφῆρηθη. Δὲν μοῦ μένει πλέον παρὰ ὁ τοῦ συμβούλου τοῦ αὐστηροῦ καὶ ἴσως τοῦ ἀπαρέσκοντος. Συγχώρησέ μου, λάθος τὸ ὁποῖον δὲν εἶνε ἰδικόν μου. Ἄν θελήσῃς νὰ με βοηθήσῃς ὀλίγον θὰ διαλύσωμεν ἐντὸς ὀλίγου τὸ μικρὸν αὐτὸ συζυγικὸν συνεπάκι. Πές μου Λουίζα, τὸ θέλεις;

— Θὰ δοκιμάσω.

ταλάκι γεμάτο προχωρεί· όλοι σιωπούν και αυτός ό Τρότ έπαυσε να παίζει· άλλ' ή Λουκία δέν φαίνεται διόλου εύχαριστημένη και αρχίζει να φωνάζει φοβερά· πρέπει να τής τώ δώσουν γρήγορα, γρήγορα, αλλά τίποτε· δέν τώ θέλει.

— Μήπως ήτο πολύ ζεστό; έρωτᾷ ό μπαμπᾶς. Προσέχετε τώ άλλο κουταλάκι να έχη καλήν θερμοκρασίαν. 'Η Λουκία έμεινε με τώ στόμα ανοικτό να βλέπη τήν Jane, ή όποία τής διηγείται τόσες ιστορίες. 'Η μαμά ώφελείται από τήν καλήν στιγμήν και τής χύνει μέσα εις τώ στόμα τήν δευτέραν κουταλιά... Φαίνεται ότι πάλιν δέν ήτο πολύ καλή...

'Η Λουκία, τήν όποίαν άπάτησαν, επαναστατεί, κινεί τά χέρια της γίνεται κατακόκκινη και αρχίζει να φωνάζει.

— Γρήγορα, διασκέδασέ την, Τρότ.

Και ό Τρότ αρχίζει άμέσως όλα του τά παιχνίδια. 'Η Λουκία τόν βλέπει ψυχρά με έκφρασιν ή όποία σημαίνει: «'Ανόητε, πήδα, χόρευε, όσον θέλεις δέν θ' αφήσω άλλην φοράν να με γελάσουν». Και όταν ή μαμά νομίζουσα κατάλληλον τήν στιγμήν προχωρεί με άλλην κουταλιάν εις τώ χέρι, ή Λουκία μ' έια έξαφρον κίνημα του χεριού χύνει τώ γάλα επάνω εις τόν μπαμπᾶ και τήν Jane.

'Ο μπαμπᾶς εθύμως και μαλόνει τήν μικρούλαν, εκείνη αφήκε να τής δώσουν άλλη κουταλιά, αλλά δέν τώ καταπίνει· με όλην της τήν ήσυχίαν τώ κρατεί εις τώ στόμα και αρχίζει να κινή γαργάραν.

'Η μαμά τήν παρακαλεί και ό μπαμπᾶς τήν μαλόνει χωρίς όμως κανένα αποτέλεσμα. Τέλο: ιδού εκλείσει τώ στόμα, θα τώ καταπιη· αλλοίμονον τίποτε. Δύο γραμμές από γάλα τρέχουν επάνω εις τήν πετσέταν της. 'Η μαμά αποφασισμένη να μην όπισθοχωρήση, τής δίδει νέαν κουταλιά διά τής βίας, άλλ' εκείνη με μίαν απότομον κίνησιν χύνει τώ μισό και τώ άλλο τώ καταπίνει από τήν τραχεῖαν αρτηρίαν. Τότε άμέσως αρχίζει να βήχη φοβερά, γίνεται κατακίτρινη. 'Η Jane προσπαθεῖ να τήν καθησυχάση, ή μαμά τήν κτυπᾷ έλαφρά εις τήν πλάτην και ό μπαμπᾶς δίδει διαφόρους άνωφελεις συμβουλᾶς. 'Ολοι άνησυχούν, φωνάζουν, και ό Τρότ μαζεύεται σε μιᾷ γωνιά τής κάμαρας.

Τέλος έπειτα από πολλά ήσύχασεν· άλλ' ακόμη φαίνεται ότι υπέφερε και δέν έχει διάθεσιν. 'Η μαμά δοκιμάζει πάλιν να τής παρουσιάση τώ κουταλάκι, άλλ' εκείνη πριν ακόμη τής τώ πλησιάση εις τά χείλη, αρπάζει με τώ ένα χέρι τώ αυτί τής Jane και τώ τραβᾷ φοβερά και τώ άλλο τώ βάζει εις τώ στόμα και αρχίζει να φωνάζει.

'Ο μπαμπᾶς εῖνε ναυτικός, γνωρίζει ότι τίποτε δέν ήμπορεί ν' αντισταθῆ εμπρός εις τά ώργισμένα στοιχεία. 'Ο φρόνιμος άνθρωπος αφήνει και περνᾷ ή καταιγίς και έπειτα αρχίζει τώ έργον. 'Η Λουκία δέν ήσυχάζει έως ότου επήραν έξω τώ φλυτζάνι· αλλά και πάλιν μένει σοβαρά· τότε μόνον λάμπουν τά ματάκιά της, όταν παρουσιάζεται ή παραμάνα εις τήν πόρτα. Πέφτει επάνω της και ζητεῖ να ξεχάση τά βάσανά της κοντά της.

'Ο μπαμπᾶς και ή μαμά μένουν σιωπηλοί και σκεπτικοί.

'Ο Τρότ άπορεί με τώ κακό γούστο τής αδελφούλας. Καθώς φαίνεται εῖνε δύσκολον να μάθη κανείς εις τά μωρά να τρώγουν, όπως οι μεγάλοι. 'Ο Τρότ υποθέτει ότι θα εῖνε ή αυτή ιστορία και άβριον και μεθαύριον. 'Η ζωή εῖνε πολύ περίπλοκος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Σ. Θ. Α. 'Οδησσόν. Συμμορφούμεθα όδηγίαις σας.—Καν Σ. Ν. Τρίπολιν. Θα υποβληθῆ ή σύστασις σας εις τώ συμβούλιον, αν και εβραδύνετε και ό κατάλογος των δωρεάν εκλείσει.—Δα Α. Κ. Λιβερούλ. Στεροῦμαι άπαντήσεως, ήν μου υπεσχέθητε πρό δύο μηνών.—Καν Κ. Δ. Χρ. Πάρον. Τώ φύλλον θα σας στέλλεται αύτου.—Κον Ν. Δ. Ν. Βόλον. Σας έγραφα και έλπίζω ότι ελάθετε τώ δελτάριόν μου.—Δα Θ. Μ. Μασσαλίαν. Αυπειθε, λέγετε, διότι με άναγκάσατε να γράψω έπιστολήν διά τόσον μικρόν ποσόν. 'Αλλά τότε διατι δέν στέλλετε τήν συνδρομήν σας και σεις και όλοι αι καθυστεροῦσαι, παρά με άναγκάσετε να θυσιάσω καιρόν και ύπομονήν εις τόσον άπογορευτικήν και έξευτελιστικήν άλληλογραφίαν.—Δα Μ. Ψ. Κέρκυραν. Συμμορφούμεθα όδηγίαις σας.—Κον Χρ. Π. Κέρκυραν. Θα με υποχρεώσητε, εάν μου στείλετε τήν διεύθυνσιν του εκεί ανταποκριτού.—Καν Κ. Γ. Κπολιν. Φύλλα άπεστάλησαν.—Καν Α. Β. Λέοβαν. Συνδρομή ελήφθη και σας εῖχον τότε άμέσως άπαντήσει. Μήπως παρέπεσεν ή έπιστολή μου. 'Επαναλάβετε παρακαλώ τά γραφόμενά σας, διότι έχω μεγάλην άλληλογραφίαν και δέν ένθυμούμαι πλέον περι τίνος έπρόκειτο. Δα Ζ. Τ. Ληξούριον. Θα πράξω εύχαρίστως ό,τι μου εῖναι δυνατόν. Καν Σ. Π. Πάτρας. 'Εάν εῖχετε άναγνώσει τώ ύπ' αριθ. 843 φύλλον, θα εδλέπετε ότι ή 'Εφημερίς των Κυριών διακόπτει κατά τώ θέρος τήν έκδοσίν της επί δύο μήνας. 'Ηδη ελάθετε τόν αρ. 844.—Δα Χ. Κ. Τύρναβον. Τώ άποσταλῆν δέν εύρον αν και τά λαμβανόμενα κατά τήν άπουσίαν μου μου παραδίδονται εύθύς ως έπιστρέψω. 'Εν τούτοις και πάλιν θα ζητήσω. Γράψω εύθύς ως εύρω μιᾷ στιγμῆς καιρόν. Τά φύλλα άπεστάλησαν εις τούς νέους συνδρομητάς. Θερμάς εύχαριστίας. Καν Αί Α. Βραίλαν. Τώ φύλλον λαμβάνετε. Στείλατε παρακαλώ τά 8 φρ. διά ταχυδρ. έπιταγῆς.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Κυδωνόπαστον.—Κόπτετε και βράζετε όσα κυδώνια θέλετε εις άψθονον νερό, όταν βράσουν τά άποσταλάζετε από τρυπητόν, τά ζυγίζετε ίσα ζάχαρι και ίσα κυδώνια τά βράζετε μαζί άνακατεύουσα αύτό καθ' όλον τώ διάστημα, όταν βράση και σας φανῆ σχεδόν έτοιμον τότε ρίπτετε όλίγα άμύγδαλα και καρύδια καθαρισμένα εις τεμάχια. 'Όταν δέση και συμπαγή, τώ χύνετε έντός άπλάδας και όταν κρυώση τώ κόπτετε εις τεμάχια.

Διδακάλισσα 'Ελληνίς άριστα κατηχητισμένη και γνωρίζουσα και τήν γαλλικήν πολύ καλά ζητεῖ παραδόσεις. 'Η διεύθυνσις της εις τώ γραφεῖον μας.

Κόρη κεντῶσα τελείως και κατασκευάζουσα εργόχειρα καλλιτεχνικά αναλαμβάνει κεντήματα φορεμάτων, τραχηλιῶν, βαπτιστικῶν, προικῶν ύπό όρους πολύ συμφέροντας. Συνιστάται θερμότατα και από ήμᾶς, αι όποιαι θαυμάζομεν τήν ώραίαν εργασίαν της. Πληροφορία παρ' ήμῖν.

Κυρία διδάσκουσα τήν γαλλικήν ζητεῖ παραδόσεις.

Κυρία με μόρφωσιν τελείαν, με γνώσεις πολλᾶς, με μέθοδον διδασκαλίας άπλουστάτην, συνισταμένη θερμότατα παρ' ήμῶν, ζητεῖ παραδόσεις.